

Παροιμίες Κινεζικάι.

Αἱ Κινεζικάι παροιμίες διακρίνονται διὰ τὴν θυμοσφίαν των καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτῶν καὶ εἶναι κοινάται εἰς τὰ χεῖλη τῶν κατοίκων τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

Παραθέτομεν μερικάς, παραλαμβάνοντες ταύτας ἐκ τοῦ «Ἀγγελιαφόρου» τῆς Ρώμης.

— Μὲ τοὺς σοφοὺς πρέπει νὰ ὁμιλῇ τις περὶ βιβλίων, μὲ τοὺς κρεοπώλας περὶ χοίρων.

— Ἀπάτησε τὸν μανδαρινόν, συμπεριφέρου πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς κτήνος, ἀλλὰ μὴ τὸν ὑβρίσης.

— Ἄν ἐπιθυμῇς νὰ εἶσαι φίλος τῶν φίλων σου, δίδε εἰς αὐτοὺς ἐμπορεύματα ἐπὶ πιστώσει καὶ λησμονεῖ νὰ τοῖς ζητῇς τὰ χρήματα.

— Μὴ βλασημῇς μέχρις οὗτο σου λείπουν αἱ εὐπρεπεῖς φράσεις.

— Εἶναι ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κάμνει περιουσίαν, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει δίκην, ἢ ἀρχίζει νὰ κτίξῃ οἰκίαν.

— Κτύπα τὴν γυναῖκά σου μὲ τὴν ράβδον σου ὅχι ὅταν δύνῃσαι νὰ τὸ κάμῃς, ἀλλ' ὅταν τὸ ἀξίζῃ.

— Εὐκολώτερον δύνῃσαι ν' ἀποτρέψῃς τὴν βροχὴν, παρὰ τὴν μητέρα σου ἀπὸ τοῦ νὰ νυμφευθῇ ἐκ δευτέρου.

— Εὐκολώτερον κυβερνᾷ κανεῖς τὸ κράτος παρὰ τὴν ἰδικὴν του περιουσίαν.

— Εὐκολώτερον τὰ καταφέρει κανεῖς μὲ χιλίους δαίμονας παρὰ μὲ τὴν σύζυγόν του.

Ἐκ τῆς τελευταίας παροιμίας ἐξάγεται ὅτι οἱ Κινεζοὶ, δὲν εἶνε, κατὰ κανόνα, σύζυγοι εὐτυχεῖς.

✱

Τὰ χρεὶ τοῦ Μπαλζάκ.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ μέγας μυθιστοριογράφος Μπαλζάκ κατεδίωκεν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν ἀπὸ τοὺς πιστωτάς του.

Ἐν τούτοις ἦτο πάντοτε αἰσιόδοξος καὶ ἐπίστευεν ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ πληρώσῃ τὰ χρεὶ του μὲ τὰς χμαιρικὰς ἐργασίας ποῦ ἐπλάττεν ἢ ἀρκετὰ ζωηρὰ φαντασία του.

Τὰ σχέδιά του ὑπῆρξαν πολυάριθμα καὶ κολοσσιᾶ. Κάποτε ἐσέφθη νὰ μεταβῇ εἰς Σαρδηνίαν καὶ νὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ἐρεῖπια πολύτιμα ὀρυκτά.

Ἄλλοτε πάλιν ἀνῆγγελεν εἰς τοὺς φίλους του ὅτι θ' ἀνεχώρει διὰ τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ ἐκμεταλλευθῇ πάλιν ἀρχαῖα ἐρεῖπια. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν τὸ ἐκουνούσε ποτὲ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ὅλα τὰ σχέδιά του κατέληγαν εἰς ἓνα μεγάλο μηδέν.

Ὅταν κάποτε ὁ Σιρωδὲν παρέστησεν ἓνα δρᾶμα φέρον τὸν τίτλον «Ἡ ἐκδίκησις», ὁ Μπαλζάκ ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τότε πεντάραν εἰς τὴν τσέπην του, μετέβη καὶ τοῦ ἐζήτησε τὸ ἓν τρίτον τῶν ποσοστῶν.

— Γιατί; ἠρώτησε κατάπληκτος ὁ Σιρωδὲν.

— Διότι ἔχω δημοσιεύσει πρὸ πολλοῦ ἓνα μυθιστόρημα μὲ τὸν ἴδιον τίτλον.

— Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶνε ἡ ἴδια ὑπόθεσις;

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Ἀρκεῖ ὅτι τὰ δύο ἔργα ἔχουν τὸν ἴδιον τίτλον. Θέλω τὰ ποσοστά μου.

— Καλὰ. Ἐλα αὖριον νὰ τὰ πάρῃς.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Σιρωδὲν παρουσίασεν ἓνα ἔγγραφον εἰς τὸν Μπαλζάκ.

— Αὐτὸ ἐδῶ—τοῦ εἶπε—εἶνε πληρεξούσιον τοῦ φίλου μου Λαμαρουᾶ. Πέντε χρόνια πρὶν γράψῃς ἐσὺ τὸ μυθιστόρημα «Ἡ κόρη τῆς Εὐας» εἶχε γράψῃ αὐτὸς ἓνα δρᾶμα μὲ τὸν ἴδιον τίτλον.

— Μὰ ἀφοῦ δὲν εἶνε ἡ ἴδια ὑπόθεσις;

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Ἀρκεῖ ὅτι εἶνε ὁμοῖος ὁ τίτλος εἰς τὰ δύο ἔργα. Λοιπὸν, ὁ Λαμαρουᾶ μοῦ ἀναθέτει νὰ σοῦ ζητήσω εἴκοσι χιλιάδες φράγκα ὡς ἀποζημίωσιν.

Ὁ Μπαλζάκ ὑπεχώρησεν ἀμέσως εἰς τὰς ἀξιώσεις του καὶ ἠναγκάσθη παρ' ὅλην του τὴν ἀπενταρίαν νὰ κάμῃ τὸ τρατέζι εἰς τὸν Σιρωδὲν.

✱

Ὁ θάνατος τοῦ Ναπολέοντος.

Ὁ Γάλλος κ. Παῦλος Φρεμὼ ἀνεκάλυψε ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ σημαντικὴν ἱστορικὴν μαρτυρίαν, φάκελλον ἐγγράφων, τὰ ὅποια κατέλειπεν ὁ Χρῦδος Λόβε εἰς ὃν ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὴν φύλαξιν τοῦ ἐξορίστου Ναπολέοντος. Τὰ ἔγραφα ταῦτα εἶνε ἐκθέσεις δεσμοφύλακος, μέτρια καὶ ἀδιάφοροι. Ἀλλ' ἡ ταπεινότης καὶ ἡ ξηρότης αὐτῇ καθιστῶσι τὸ κείμενον ἐξαιρετικῶς συγκινητικόν. Ἰδοὺ πῶς ἐκτίθενται ἐκεῖ αἱ τελευταῖαι στιγμαὶ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ Ναπολεὼν δὲν ἠνείχετο τὸν θόρυβον καὶ τὴν ταραχὴν. Ἡ ἐλαχίστη κίνησις τοῦ ἐπέφερε λύγγα καὶ τὸν ἐρεθισμὸν, τὸν ὁποῖον ἠκολούθει ἄκρα ἀτονία. Πᾶσα ταραχὴ ἡδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὸν ἄμεσον θάνατόν του.

Ὁ κόμης δὲ Μοντολὸν λέγει ὅτι κατὰ στιγμὰς ὁ Ναπολεὼν ἐφαίνετο διατηρῶν ἀκεραίας τὰς φρένας του καὶ ὅτι κατ' ἄλλας πάλιν στιγμὰς ἔχανε τελείως τὴν κρίσιν καὶ τὴν μνήμην. Ἐπέμενεν ἀρνούμενος πᾶν ὅ,τι προσέφερον αὐτῷ, φάρμακον ἢ τροφὴν ἀνεκίει πάντοτε τὴν κεφαλὴν λέγων. «Ὅχι, ὄχι» διὰ ἰόνου ἐπιπληκτικοῦ. Πολλὰκις ὁ κόμης προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συναίνεσίν του ὅπως συμβουλευθῶσιν ἄλλους ἰατροὺς, ὡς προέτρεπεν ὁ διοικητὴς τῆς νήσου, ἀλλ' ὁ Ναπολεὼν τότε ἠρώτα. «Μήπως εἶμαι ἐτοιμὸς θάνατος;» Εἰς τοῦτο ὁ κόμης ἀπήντα ὅτι ἡ κατάστασις του δὲν ἦτο ὁπολύτως κρίσιμος, ἀλλ' ὅτι τὸ διάβημα ἀποτελεῖ ἐπωφελὴ προφύλαξιν. Ὁ Ναπολεὼν ἐπέμενεν ἀρνούμενος. Τὸ πνεῦμά του ἦτο τόσοσιν τεταραγμένον, ὥστε συνέχευε τὰ πάντα.

Ἐνίοτε, ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἐπανακτῶ πλήρῃ τὴν διαύγειαν τοῦ λογικοῦ του. Ἐπὶ παροδείγματι τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν ἦτο ἐντελῶς ἡσυχος, μὲ παρεκάλεσε δὲ ὅπως φροντίσω νὰ ἐξέλθωσι πάντες οἱ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τοῦ δωματίου του καὶ νὰ λάβω γραφίδα καὶ χάρτην, κατόπιν μοι ὑπηγόρευσεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν διοικητὴν καὶ μοι συνέστησε νὰ τὴν ἀποστείλω εὐθὺς ὡς ἠθέλεν ἀφήσῃ τὴν ἐσχάτην πνοήν...»

Ἡ κατάστασις τοῦ ἐτοιμοθανάτου δὲν ἐπεδεινώθη παρὰ μετὰ τρεῖς ὥρας. Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ δόκτωρ Ἀρνὸτ ἀπέστειλε τὰς ἀκολούθους γραμμάς τὰς ὁποίας ἐχάραξε διὰ μολυβδοκονδύλου.

«Ὁ σφυγμὸς δὲν εἶνε πλέον αἰσθητὸς εἰς τὸ μετακάρπιον, ἡ θερμότης καταλείπει τὴν ἐπιφάνειαν ἀλλὰ δύναται νὰ ζήσῃ ὥρας τινάς».

Εἰς τὰς πέντε καὶ ἡμίσειαν, ὁ ἱατρὸς ἀνῆγγελεν ἐκ νέου:

«Εἶνε χειρότερα, ἢ ἀναπνέει του εἶνε ταχύτερα καὶ δυσκολώτερα».

Καὶ ὀλίγα λεπτά πρὸ τῆς ἑκτης—στιγμῆς καθ' ἣν ἀκριβῶς ἔδυνεν ὁ ἥλιος—ἐλήφθη ἡ ἀκόλουθος λέξις. «Ἐξέπνευσεν».